

O clipă de intruziune

Papadopol Elena

Oricine trăiește și iubește visează să scrie cea mai frumoasă poezie. De multe ori, mi-e teamă că nu mai știu să scriu, nici măcar închizându-mă în mine, asemenea unui cui care pătrunde în zid, cu puterea unei mâini imaginare. Am îngropat totul în cuvinte. Dar ce fericire ar fi aceea, limitată de atâta vreme? Multe lucruri au dispărut sub privirile mele. Iar acum pândesc doar valurile care se sparg la țărm; a muri este un adevăr. Să nu te naști, să nu iubești, să nu mori, să nu învii - iată improvizația! Mă gândesc dacă înțelegi sentimentul acesta, că în el există și un altul. Totul coincide cu tăcerea și tot ce-i în ea, cu toate existențele dispărute, pe care trebuie să le înapoiez. Stingere și înviere. Apusuri și dimineți, din care nu mai vreau să plec.